

Zatímco se bavíte...

Ahoj, milý čtenáři, milý návštěvníku našich koncertů a i ty, diváku televize Šlágr. Zatímco se bavíte, tleskáte, tančíte, smějete se, za kamerami, zvukem a režii se dějí roztodivné duševní pochody. O nich bych vám dnes chtěl něco napsat. Ale vy se bavte dál a jen s úsměvem přijímejte mé sdělení o tom, co se odehrává v zákulisí. Je to naše práce, tu jsme si dobrovolně zvolili a naše tekoucí nervy jsou součástí naší práce, kterou máme rádi.

Nejhorším obdobím práce šlágrtýmu je před Vánoci. To máte: první advent, druhý advent, třetí advent, čtvrtý, Vánoce, první svátek vánoční, druhý svátek vánoční, Silvestr a Nový rok. To je devět dní, jež je třeba naplnit tak, abyste vy, diváci z televize, cítili daný sváteční den. Není úplně jednoduché to dokázat.

My, technický personál, a myslím si, že i produkční holky, toto předvánoční období shrnujeme pod jednotný termín: ‚Mrdelec‘. Už nevím, kdo z kolegů toto slovo vymyslel, ale vyjadřuje vše. Dokonce to není ani podstatné jméno! Je to jen citoslovce.

Když si představíte, že je třeba naplnit devět dnů tak, abyste cítili z televize sváteční atmosféru... Prostě mrdelec. Natáčení se děje těsně před (měsíc, čtrnáct dnů...). To jinak nejde. Výjimka byla, kdy jsme natáčeli před lety Silvestr v srpnu na zimním stadionu. A tam se stalo, že jsme nainstalovali techniku den předem a zimní stadion způsobil, že stříhový počítač nenaběhl. Prostě mu byla zima. Hodinu mu trvalo, dokonce jsme ho vynesli na slunce, než začal být přátelský. Je to paradox, ale stalo se. Nervy tekly mně, zodpovědnému technikovi, a také oběma režisérům.

Ale od začátku: První je nápad. Ten přichází od Peterky. Produkci sdělí námět, pracovní název pořadu a hrubý počet interpretů. Případně i místo konání koncertu. V tu chvíli nasazují produkční pracovnice mokrý ručník na čelo a telefonní přístroj pokládají na chladicí podložku. Začíná boj. Sehnat nějaký sál, halu, hospodu, kde se bude to cosi konat. To není všechno. Sehnat daný počet interpretů taky není legrace. To je telefonátů... A tak se telefon chladí a chladí a mění se ručník na hlavě s čerstvě chladnou vodou.

Mezitím je již sehnán režisér. Ten, který má zrovna volno, anebo si kvůli Šlágru to volno vytvořil. Ten neustále žádá produkci o informace. Produkci se čím dál tím víc přehřívá telefon. Produkce pokládá telefon na mraženou zeleninu. Ta rychle taje a informace stále nejsou. V tu chvíli přicházím do produkce já a žádám seznam hudebních podkladů. Místo seznamu písní vytahuje produkční s ručníkem na čele ze šuplíku střelnou zbraň. Utíkám do svého kanclu.

Seznam playbacků, jak já říkám ‚hrejzpětů‘ (to je můj překlad z angličtiny), dostávám okolo půlnoci před koncertem v lepším případě, nebo až dopoledne v den koncertu. Tak hrejzpěty sestavuji v autě po cestě na místo konání s notebookem na kolenou. Samozřejmě, že je jich tak půlka a druhou teprve čekám. Teď už

mám chladivý ručník na čele i já. Zato v jiném autě cílí k místu konání i režisér a telefonuje a zvidá podrobnosti. Produkce v dalším autě pokládá znovu telefon na mraženou zeleninu. Když už je řídká, koupí se na benzině zásoba nanuků.

Přijíždíme na místo. Ten člověk, co tam měl být a odemknout, tam samozřejmě není. Roztékají se poslední nanuky a člověk s klíčem přichází. „Vždyt jste tu měli být až v jednu!“ pronese a my to nekomentujeme, neb nechceme ‚klíčaře‘ naštvat.

Tu tunu krabic, futrálů, co jsme ráno naložili do auta, vykládáme z auta. Přijíždí rejža. „No, tak to nepůjde“, prohlásí, když vejde do sálu. „To musíme udělat jinak.“ Dodá a odchází na kávu. U kávy přemýšlí, jak postavit kamery, kam režii a zvuk. Informace dostal jiné. Už nejsou nanuky, a telefon produkce je s baterií téměř na nule. My upocení technici máme vyložené auto. Přichází rejža a praví: „Tak kluci, támhle dáme kameru jedna, tam dvojku...“ a odchází na další kávu (náhražka chladivého ručníku).

Je postaveno. Kamery dělají obraz, zvuk dělá randál.

Paráda. No ale! Já sedím u počítače a sháním ty hrejzpety. Deset minut do koncertu a stále nemám všechny. Přijela produkce. Paráda. Dozvídám se, že ten to přiveze na cédéčku a ta to má na USB disku a tamtoho ještě neví.

Začal koncert. První moderace a první písnička. „Trojko, nejsi vostrej!“ křičí do sluchátek rozzuřený režisér. Trojka odpovídá: „Vono to nejde dovostřit.“ „Nemáš tam automat?“ už klidněji povídá rejža. „A to je který čudlík?“ odpovídá kameraman záskokář, který s tou kamerou nikdy nepracoval. „Posílám technika.“ Odpoví a já chápu. Běžím ke kameře tři a stisknu čudlík. Běžím nazpět, neboť se mi stahuje písnička, která běží za tři minuty. „Uf, stáhlo se to...“ si říkám v duchu a zařazuji ji do fronty písni. Připadám si úžasně, vše stíhám.

Vidím přibíhající produkční. Mokrý ručník má v ruce, aby jí nespádl z čela. Má vyděšený výraz. Čekám nejhorší a mám touhu prchnout z pracoviště. Jenže je mi jí líto, a tak zůstávám na místě. „Hele, tenhle nepřijede. Ale za chvíli je tu tenhle, máš jeho playbacky?“ „Snad jo...“ odpovídám.

Je konec koncertu. Snímáme mokré ručníky a lžičkami pojídáme roztavené nanuky. Rozdáváme si rozmraženou zeleninu ku znovuzamražení a máme krásný pocit. Rejža obchází kameramany a děkuje jim. Děkuje všem. Říká: „Byly to nervy, ale stálo to za to.“

Rejža odjíždí, produkce odjíždí, záskokaři odjíždí. Zůstáváme tři, anebo čtyři, je půlnoc anebo ještě hůř, a jdeme balit. Tu tunu krámů zase nastěhovat do auta. Je to dřina. Vstávali jsme v pět a jdeme spát v pět.

Z toho plyne ponaučení: „Máš-li svou práci rád, nestěžuj si. Protože, až práci změníš, budeš si stěžovat, jako minule!“

A když to vezmu globálně, tak si každý z vás prožívá svůj předvánoční blázinec: nákupy dárků, shánění stromečku, pečení, vaření, uklízení... A vidíte, my máme svůj ‚mrdelec‘ a je nám dobře.

Tak vám všem přeji nový rok: Bude krásný a všichni budeme spokojení, neb budeme zdraví, nic nám neublíží a budeme se celý rok usmívat.

Hauk, HyPulík

